

εσύγχυζον με τοὺς ἐπαναστατικούς Ἰουδαίους. Πάμπολλοι εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔλαβον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ὡς Συμεὼν ὁ τοῦ Κλωπᾶ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ διάδοχος τοῦ Ἰακώβου, Ἰγνάτιος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ ἄλλοι διάφοροι. Πλίνιος Σεκουῦδος ὁμοίως, ἡγεμὼν τῆς Βιθυνίας, βλέπων τὴν μεγάλην τούτου ἀποτίαν, παρεκινήθη νὰ τὸν παραστήσῃ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ χριστιανοὶ ἐφέροντο εἰς τὰς συνάξεις των, καὶ ὅτι τοὺς παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔπραττον κἀνὲν ἐναντίον μὲ τοὺς πολιτικούς νόμους, καὶ μὲ τοῦτο τὸν κατέπεισε νὰ δώσῃ πρόσταγμα νὰ μὴ ζητῶνται μὲν οἱ χριστιανοὶ, ὅταν ὁμοίως ἐμπίπτωσι νὰ παιδεύωνται.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Διηγέθη ἀπὸ τὸν Ἀνδριανὸν διδάσκον τοῦ Τριαίου. Λέγεται ὅτι μὲ ἰδικόν του πρόσταγμα δὲν διηγέρθη ὁ διωγμὸς οὗτος, καὶ διὰ τοῦτο ἄμεσως τὸν κατέπαυσε, καταπεισθεὶς εἰς τὰς ἀπολογίας τὰς ὁποίας συνέγραψαν διὰ τοὺς Χριστιανούς Κοδράτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀριστείδης, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἀκόμη τὴν ὁποίαν τὸν ἔστειλε πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν Γρανιανὸς Ἀνθύπατος Ἀσίας.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Ἠγέρθη ἀπὸ Μάρκον Αὐρήλιον φιλόσοφον, τὸ ἑκατοστὸν ἐξηκοστὸν δευτέρον ἔτ. Πολλοὶ δὲ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τούτου, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Ἰουστίνος, Πολύκαρπος, ἐπίσκοπος Σμύρνης, Πίος ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ ἄλλοι. — Ὑστέρων ὁμοίως παρατηρήσας καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ τὴν ἀτιμίαν τούτου, καὶ παρακινούμενος ἐναντιᾶ ἀπὸ τὰς ἀπολογίας τοῦ φιλοσόφου Ἰουστίνου, τοῦ Μελίτανος (ἐπισκόπου τῆς Σαρδικίης), τοῦ Ἀπολλιναρίου (ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως καὶ Ἀθηναγόρου τοῦ Ἀθηναίου, ἔδωκε πρόσταγμα νὰ μὴ περᾶζονται οἱ Χριστιανοί.

(ἀκολουθεῖ).

Οἱ Αὐτόχθονες τῆς Καλλιφορνίας.

Οἱ αὐτόχθονες (Ἴνδοι) τῆς Καλλιφορνίας θέτονται εἰς τὴν ἰδίαν σχεδὸν τάξιν μὲ τὰ κτήνη, μόνον κατὰ τὸν προφορικὸν λόγον αὐτῶν διαφέροντες. Ῥυπαροὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν, ῥαθυμοὶ, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνεργείας καὶ δραστηριότητος, ζῶσι βίον τριφῶντι ζωῶδη, καὶ μόνον ἢ πείνα τοὺς ἀναγκάζει νὰ δεικνύωσι τινα κινήσιν.

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες εἶναι μεγαλόσωμοι, ἀλλ' οὐχὶ εὐρωστοὶ καὶ ἀνδρείοι, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου αὐτῶν ὁμοιάζουσι τοὺς τῶν μαύρων, ἀλλ' αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς δὲν εἶναι οὐλαὶ (κατσαφαί), τοῦναντίον δὲ μάλιστα εἶναι μακραὶ· αἱ δὲ γυναῖκες εἶναι ἐπίσης ὑψηλόσωμοι, οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν εἶναι τακτικοί, ἀλλ' ὅχι ὠρατοὶ, καὶ αὐταὶ ἐκτελοῦσιν ὅλα τὰ οἰκιακὰ ἔργα, οὕσαι σχεδὸν ὡς ἀνδράποδα τῶν ἀνδρῶν. Καὶ οἱ ἄνδρες δὲ καὶ αἱ γυναῖκες βάφουσι τὰ σώματά των. Τρυπῶσι δὲ καὶ τὰ αὐτὰ των, καὶ ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν μακρὰ ξύλα στο-

λισμένα μὲ πτερά. Κοσμοῦσι δὲ καὶ τοὺς πῖλους καὶ τὰς ζώνας των μὲ ποικίλα ξύλα, κόκκαλα, ὀδόντας ζώων, καὶ μεγάλους μαργαρίτας. Δὲν μεταχειρίζονται δὲ διόλου ἀγέετα ἐκ χόματος, ἀλλὰ κατασκευάζουσι κάνιστρα τοσοῦτον στενὰ, ὥστε νὰ κρατῶσι καὶ τὸ ὕδωρ. Τόξα καὶ βελη εἶναι τὰ μόνων ὄπλα κατὰ ἴδιον αὐτῶν τρόπον κατασκευαζόμενα.

Οἱ Ἴνδοι προσφέρουσι τὴν λατρείαν των εἰς κῆκόν τι δαιμόνιον, τὸ ὅποιον ὑποθέτεται ὅτι προεδρεύει καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος, καὶ τοῦ ὁποίου φοβοῦνται μεγάλως τὴν ὀργήν. Πιστεύουσι δ' ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι ὑπέρτατον, καὶ μόνον. Φρονοῦσι δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον ἐλπίζουσι ὅτι θέλουσιν ἀπολαύσειν τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἰς τινα νῆσον ἐν τῷ στερεώματι κειμένην. Αἱ ἡδοναὶ δὲ τῆς μελλούσης ζωῆς των συνίστανται εἰς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων. — Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τινὸς καίουσι τὸ πτώμα, χωρὶς νὰ τὸ μετακομίσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ ἐπειδὴ αἱ καλύβαι των εἶναι μηδαμινῆς ἀξίας, συγκαίουσιν ἀκόμη καὶ αὐτὰς μετὰ τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν φυλῶν των εἶναι σχεδὸν ἀναρίθμητος, καὶ, τὸ παραδοξότερον, πᾶσα φυλὴ σχεδὸν λαλεῖ ἰδίαν γλῶσσαν ἢ διάλεκτον μὴ ἐνοουμένην ἀπὸ τὰς ἄλλας. Μερικαὶ διαλέκτοι ἔχουσι τὸν τραχὺν ἦχον τῶν Ἑσκήμων, καὶ αἱ λέξεις των ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λήγουσιν εἰς ακ, ικ, ουκ. Ἄλλαι ὁμοίως εἶναι μαλακαὶ καὶ πλήρεις φωνηέντων.

Αἱ καλύβαι των κατασκευάζονται ἀπὸ πασσάλους ἐστημένους εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄχυρα, καὶ καίουσιν αὐτὰς συχνάκις μετακομιζόμενοι. Τὸ Τεμισκάλ (ἦτοι τὸ Ἀτμόλουτρον) διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἐμπαθέστατοι οἱ κάτοικοι τῆς Καλλιφορνίας, χρῆζει ἰδιαίτερας προσοχῆς. Σωρεύουσιν εἰς τι μέτρος χῶμα, καὶ σκάπτοντες τέσσαρας ἢ πέντε πόδας κάτωθεν τῆς γῆς, κατασκευάζουσι εἰδὸς τι κυκλικοῦ δωματίου, δέκα πέντε ἢ δέκα ὀκτῶ ποδῶν διάμετρον ἔχοντος καὶ πανταχόθεν περικεκλεισμένου. Παρεκτὸς δὲ τῆς εἰσόδου ἣτις ἔχει καὶ μικρὰν τινα διάβασιν διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα ὑπάρχει καὶ μικρὰ τις ὀπή μόνον εἰς τὴν κορυφὴν διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ Τεμισκάλ τούτου ἀνάπτοντες πῦρ, ἐξαπλάνονται τριγύρω αὐτοῦ οἱ Ἴνδοι, ἔχοντες πρὸς αὐτὸ ἐστραμμένους τοὺς πόδας, καὶ ὄντες καλῶς περιτετυλιγμένοι μὲ τὰ πυκνότερα αὐτῶν μάλλινα ἐφαπλώματα. Ἀπὸ δ' οὕτω καταντήσωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτονίαν διὰ τῆς ὑπερβολικῆς διασποῆς, ἀφίνοντες ἀμέσως τὸ θερμὸν τοῦτο μέρος, ρίπτονται εἰς ξύλακα ψυχροῦ ὕδατος, πλησίον τοῦ ὁποίου φροντίζουσι πάντοτε νὰ τοποθετῶσι τὸ Τεμισκάλ. (Ἰω. Κ.)